

Orizonturi Marine

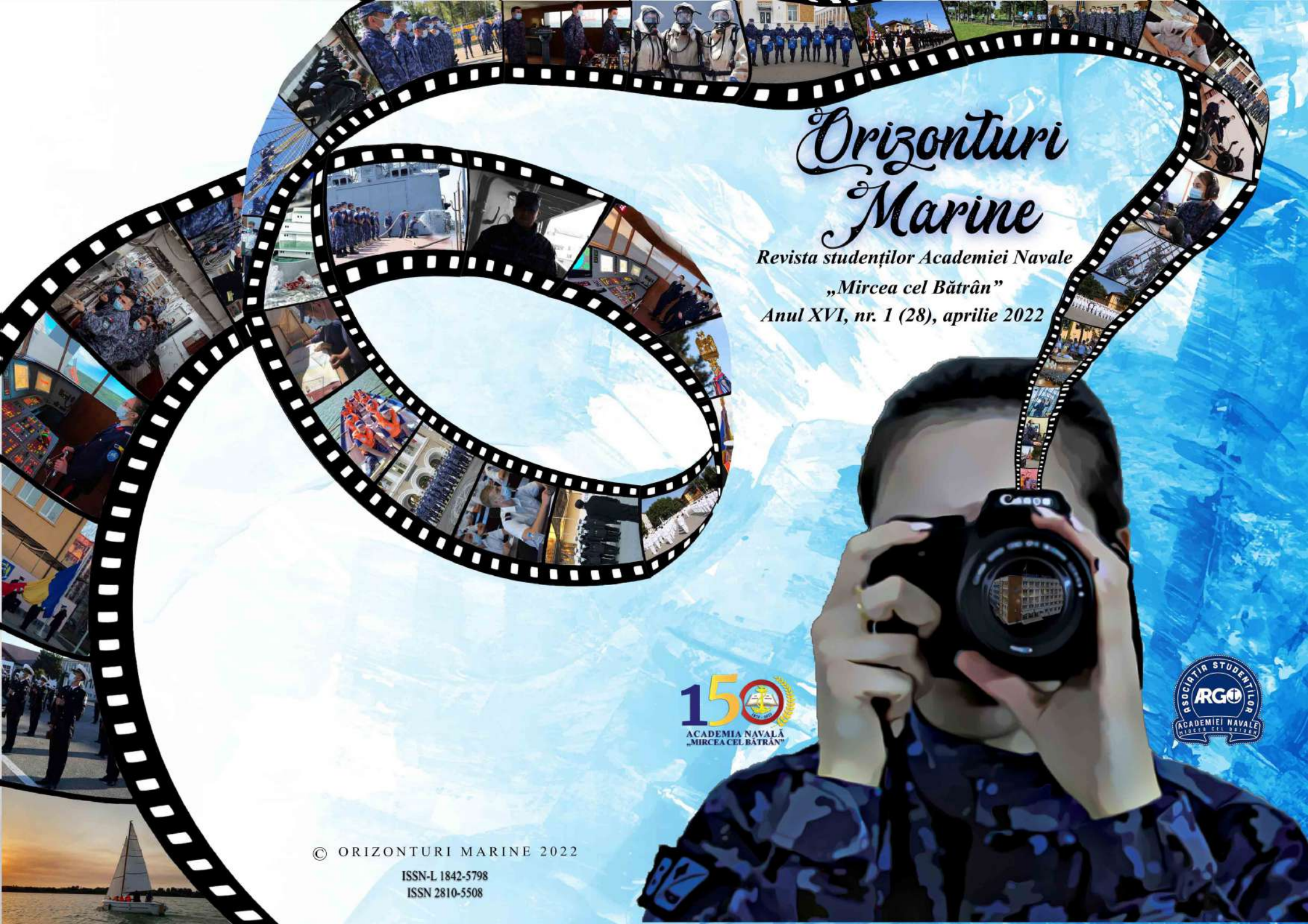
Revista studenților Academiei Navale
„Mircea cel Bătrân”
Anul XVI, nr. 1 (28), aprilie 2022

150
ACADEMIA NAVALĂ
„MIRCEA CEL BĂTRÂN”

© ORIZONTURI MARINE 2022

ISSN-L 1842-5798
ISSN 2810-5508

PREMIEREA REVISTEI

ORIZONTURI MARINE
NR. 1/2022
APRILIE 2022

ISSN 2810-5508
ISSN-L 1842-5798
Anul XVI, Nr. 1 (28), 2022
Serie veche: 1968-1989.
Începând din 2006,
serie nouă

ACADEMIA NAVALĂ
„MIRCEA CEL BĂTRÂN”

Str. Fulgerului, Nr. 1, 900218
Constanța, România
Tel./Fax: 0241-643096
orizonturimarine@anmb.ro
www.anmb.ro

Dragi cititori, suntem încântați să vă anunțăm că revista noastră, precum și munca echipei noastre, au fost recunoscute!

Astfel, în data de 26 noiembrie 2021 în cadrul Galei Premiilor Clubului Amiralilor – Ediția a XIV-a 2021, trei articole din ediția noiembrie 2020 a revistei „Orizonturi Marine” au primit „Premiul de excelență Aspiranții condeiului”, și anume:

1. Articolul Std. cap. Alin Mocanu: „Cum rămâne cu normalul?”;
2. Articolul Std. Maria Buriu, Andreea Cîlea și Andrada-Maria Fodor: „Cine întoarce clepsidra pentru studenți?”;
3. Articolul Std. sg. Maria Denisa Dulea: „Noul nostru coleg Covid...”.

STD. CAP. CĂTALINA SOLTAN

CUPRINS

ACTUALITATE

- 3-8 **Academia în imagini**

EDITORIAL

- 9-10 **Înșelător de onest**

ETAPE ALE VIEȚII

- 11 **Ce înseamnă să fii gradat?**
STD. PLT. MAJ. CODRUȚ PETRACHE
- 12 **De ce am ales Academia Navală?**
STD. FRT. MONICA TĂNASE
- 13 **Militar și civil două lumi opuse**
GIULIA TĂMAȘ
- 14 **Lección de pe vapor**
ION-CONSTANTIN ȘOLGA
- 15-16 **De la școală, din nou la școală**
ASP ANDREEA ȚIRESCU

POST PANDEMIC

- 17-18 **Între Tine și tine**
STD. CAP. RADU LEONTE
STD. CAP. DANIELA PETCU

EDUCAȚIE

- 19 **Ultima sesiune**
STD. SG. MAJ. CRISTINA COSTEA
- 20 **Foștilor noștri elevi**
DIRECTOR CNMAIC ADRIAN ILIE

PASIUNI

- 21 **Propria-mi poveste prin artă**
STD. CAP. VALENTIN MOISA
- 22 **Armata și teatrul**
STD. CAP. CĂTALINA SOLTAN

ERASMUS+

- 23 **Experiența ESCC Robotics Seminar**
MM IV CRISTIAN-FELICIAN ZAHARIA
- 24 **Proiect BLUE4SEAS**
STD. SG. SORINA MIHAELA ANTOCHE
- 25 **Experiență EMILEW**
STD. CAP. RADU LEONTE
- 26 **Experiență din Germania**
STD. CAP. ALEXANDRU DAN

SPORT

- 27-28 **Sumarul rubricii**
- 29-30 **Începutul unei noi tradiții**
STD. CAP. IONUȚ URECHE – interviu
- 31-34 **Mărturiile de la concurenți**
STD. FRT. GABRIEL MARIAN LEIZERIUC
- 35-36 **De la o pasiune la un stil de viață**
STD. FRT. GABRIEL MARIAN LEIZERIUC
- 37-38 **Vânt bun din pupa**
STD. SG. MAJ. DENISA DULEA

CULTURĂ

- 39 **Eminescu**
- 40 **Recenzii**
- 40 **Recenzie de film**
- 41-42 **Recenzie de carte**
- 43-44 **Fotografie**
- 45-46 **Descen**
- 47-48 **Poezie**

Mărțișor

Potrivit tradițiilor populare, luna martie debutează prin dăruirea unor simboluri.

Cupa Academiei

Odată cu această competiție sportivă, s-a născut o nouă tradiție. Concursul a pecetluit spiritul de echipă, întrucât a avut loc între companii.

Gala de Crăciun

A fi militar nu înseamnă să îți pierzi simțul artistic! Studenții și-au exprimat pasiunile printr-un spectacol online.

Ziua Academiei

Pe data de 17 noiembrie, Academia Navală „Mircea cel Bătrân” a marcat 149 de ani de la înființare.

1 Decembrie

Cea mai importantă sărbătoare a națiunii noastre, marcată de studenții Academiei reuniți pe platoul instituției.

Începerea anului de instrucție

Deschiderea anului de instrucție 2022 a debutat cu trecerea în revistă a obiectivelor realizate în 2021 și cele pentru anul în curs de către comandantul instituției.

Vaccinarea cu doza nr. 3

Studentii Academiei au efectuat vaccinul cu doza numărul 3.

Donare de sânge

Din dorința de a ajuta, studenții au participat voluntar la o campanie de donare de sânge, organizată în cadrul instituției.

Sesiunea

Studentii Academiei Navale „Mircea cel Bătrân” au susținut examenele din prima sesiune din anul universitar 2021-2022.

ACTUALITATEA ÎN IMAGINI

Înșelător de onest

Maria POSTOLACHI, redactor-șef al revistei *Orizonturi marine*

Mudromu i plemenitomu cititor

Suntem din ce în ce mai aproape de ceea ce ne propunem. De fapt, există vreo zi în care să nu ne atingem obiectivele? Dacă răspunsul este „Da!”, ce ne oprește? Fiecare semestru în această instituție reprezintă o întoarcere de clepsidră, și uite cum, după încă o întoarcere, redefinim normalul. Sunt consecințe post-pandemice, probabil unele grave, altele abia sesizabile. Dar se observă incontestabil cum reușim să dobândim cât mai multe calități necesare unui lider.

Noi, cei mai mici, analizăm fiecare mic pas făcut de modelele noastre. Învățăm, împreună cu voi, cei mai mari, care sunt bazele acestei instituții. Am descoperit sensul cuvântului diversitate prin ochii mentorilor noștri, cu sfială față de ceea ce ne înconjoară, dar dornici de cunoaștere.

În acest nou număr al revistei, ne-am propus să evidențiem, în continuare, portretul Academiei. Am conturat direcțiile specifice, pentru a păși cât mai aproape de studenți: vom trăi experiențe Erasmus, vom împărtăși pasiuni, vom da trăire activităților care ne-au ajutat să trecem mai ușor de virusul pandemic și situația la care am fost expuși. Astea sunt câteva din momentele spre care privim când ne simțim defavorizați, cum a zis și Mary Engelbreit “If you don't like something, change it; if you can't change it, change the way you think about it.” („Dacă nu-ți convine ceva, schimbă acel lucru. Dacă nu-l poți schimba, schimbă modul în care te gândești la lucrul respectiv.”)

Privim optimiști către noi orizonturi și primim cu brațele deschise noile schimbări; odată cu ele construind și soluțiile problemelor actuale. În aceste vremuri pandemice, nu trebuie să uităm că viața merge în cerc, fiecare dintre noi reprezentând un reper relativ.

Noi, membrii redacției, alături de colaboratorii noștri, vă prezentăm zidul format - prin paginile revistei noastre - împotriva inamicului nostru: TIMPUL.

I BOG TE VESELIT

Etape ale vieții

Colegul lor, gradatul lor

În ceea ce mă privește, consider că există o graniță foarte subțire între a fi colegul și, în același timp, gradatul colegilor tăi.

Un coleg nu este doar o persoană ce împarte sala de clasă cu tine pe durata cursurilor, ci este și cel alături de care îți crezi amintiri, alături de care întâmpini greutăți; cu alte cuvinte, cel care se formează concomitent cu tine, iar din acest motiv, a fi gradatul colegilor de vârstă ta este o misiune destul de dificilă.

În ceea ce privește acest statut, pot spune că gradatul trebuie să fie persoana care să îi cunoască pe toți laolaltă și pe fiecare în parte, astfel încât să poată interveni pentru a-i îndruma atunci când au nevoie de ajutor. Din acest motiv, mă consider potrivit pentru această funcție, deoarece încă de la primii pași în curtea acestei instituții de învățământ superior am fost numit în funcția de șef de clasă, lucru care m-a obligat, dar și ajutat să îmi cunosc bine colegii, încă de la început. Consider că această funcție te responsabilizează și te formează ca viitor gradat și, mai ales, ca viitor militar.

Din punctul meu de vedere, a fi numit într-o funcție de comandă nu înseamnă să fii șef peste colegii tăi. Noi, studenții gradați, suntem îndrumătorii celor mai mici ca noi sau – în cazul meu – celor de vârstă noastră. Personal, am încercat să iau doar lucrurile pozitive de la gradații pe care i-am avut în primii trei ani de Academie. Întotdeauna mi-a plăcut ca cel care stă în fața mea să fie corect și să ia decizii demne de un student de an terminal. Aceasta m-a determinat să devin eu gradatul pe care mi l-am dorit, iar pentru colegii de an mai mic să reprezint prima persoană la care se gândesc atunci când au nevoie de ajutor. Astfel, eu încerc să conduc prin forța argumentului și puterea exemplului, nicidecum prin practici rigide care împiedică buna desfășurare a îndatoririlor studenților.

Închei prin a menționa că obiectivul meu în ceea ce privește funcția de student gradat, este ca, la finalul activității mele, colegii mei să îmi confirme că am reușit să îi sprijin și să îi ajut cu adevărat în problemele pe care le-au întâmpinat.

Std. plt. maj. Codruț PETRACHE

De ce am ales Academia Navală?

Cu mândrie, pot să afirm că, în momentul în care am pășit pentru prima oară în curtea Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, am simțit cum visul meu a devenit realitate. Totul a început acum nouă ani, când fratele meu și-a ales această carieră, căutând un viitor stabil și un loc de muncă respectat.

Cu timpul, am descoperit că Academia Navală oferă mult mai multe. Astfel, zi de zi, așteptam cu nerăbdare povești și fotografii ce îmi stârneau curiozitatea și mă făceau să mă îndrăgostesc din ce în ce mai mult de haina militară.

Imediat ce am aflat că există până și cea mai mică posibilitate ca eu să pot ajunge în postura de studentă în care mă aflu acum, am făcut tot ce mi-a stat în putere să îmi îndeplinesc visul. Pur și simplu știam că locul meu este aici, simțeam o familiaritate stranie atunci când mă gândeam la mine ca la un viitor ofițer al Forțelor Navale Române. Cu toate acestea, era evident că nu ajungea doar o simplă dorință spusă unei stele căzătoare, așa că mi-am concentrat toată atenția asupra scopului meu. Permanent eram la curent cu toate informațiile legate de admitere, având în vedere situația pandemică, putea avea loc oricând o schimbare ce mi-ar fi afectat nivelul de pregătire. Mi-am dedicat cea mai mare parte a timpului meu perfecționării, deoarece știam că numai cei mai buni vor intra, iar eu trebuia să merit să fiu una dintre ei. Pot să spun că, deși vin dintr-un liceu civil, anul terminal mi-a făcut mai ușoară trecerea spre mediul militar. M-a ajutat să îmi pun ordine în gânduri și să pot acumula cât mai multe informații într-un timp cât mai scurt.

În final, după ce am aflat rezultatele din urma examenului de admitere și a selecției, am simțit că, în sfârșit, am ajuns în locul potrivit, unde mi-a fost menit să ajung. Nu după mult timp, a sosit și mult-așteptata zi în care am făcut primii pași în curtea Academiei în calitate de studentă. Eram nerăbdătoare să îmi cunosc colegii, îndrumătorii și să încep noul stil de viață și a fost o adevărată surpriză adaptarea atât de rapidă la organizarea specifică armatei. Încă din ziua în care am ajuns, totul a fost planificat până la cel mai mic detaliu, programul încărcat punându-și amprenta asupra stării noastre de spirit. Obosiți, dezorientați, dar dornici de învățare, toți împreună am trecut cu bine peste perioada de acomodare, iar Academia a devenit astfel noua noastră casă. Deși ne cunoaștem colegii de relativ puțin timp, am împărțit deja multe bucurii, succese, lacrimi de dor și am fost mereu acolo unul pentru celălalt la nevoie.

Pentru mine, primele săptămâni ca studentă la secția militară nu au fost cele mai ușoare, deoarece a fost nevoie să las în urmă tot ceea ce știam despre traiul civil și să mă adaptez unui nou stil de viață. Oboseala, ordinea, rigoarea și programul încărcat m-au lovit din plin, iar atunci am înțeles că munca mea nu s-a terminat odată cu vederea rezultatului „Admis”, ci că abia acum începe. Așa că, pentru acest an universitar îmi propun să mă perfecționez în toate ariile mele de acțiune, să mă dezvolt și să acumulez cât mai multe cunoștințe de la oamenii speciali din jurul nostru.

Din punctul meu de vedere, un moment dificil a fost reprezentat de cele două trageri pentru care ne-am pregătit riguros. Așteptarea, perfecționarea, atenția și presiunea ne-au făcut să înțelegem cât de important este să fim responsabili în tot ceea ce facem. Vorbind de responsabilități, pot spune că am fost onorată să aflu că eu voi fi purtătoarea de cuvânt la începerea anului universitar, însă acest privilegiu a venit împreună cu multă muncă și emoții.

M-am pregătit pentru acest moment unic cât de bine am putut, am avut câteva emoții de moment, dar am finalizat discursul cu succes, fiindu-mi alături în cadrul festivității persoane care m-au susținut și ajutat mereu.

Concluzionând, pot spune că deși mediul militar a avut greutățile specifice, nu m-am lăsat niciun moment descurajată, știind că toată pregătirea este numai spre binele meu și al nostru. Astfel, aștept cu nerăbdare fiecare zi, indiferent de ceea ce îmi va aduce aceasta.

Std. frt.
Monica TÂNASE

Etape ale vieții

Militar și civil-două lumi opuse, dar pline de experiențe și provocări pe măsură.

Din fericire, am avut ocazia să le cunosc pe ambele deoarece am absolvit la Colegiu Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” și în prezent sunt studentă la Academia Navală, secția civilă.

Experiența de militar te face să te maturizezi și să cunoști ce înseamnă să te descurci singur.

În schimb, ca civil ești mult mai independent și responsabil pentru hotărârile pe care le iei, având în vedere că tu ești cel care alege, nu un superior, și tot tu ești cel care își asumă consecințele.

Ceea ce mi-a plăcut cel mai mult în liceu a fost viața de cămin și prietenii pe care le-am legat acolo. Toți eram veniți din diferite părți ale țării dar totuși închiși în aceeași unitate, cu același program și preocupări, ceea ce ne-a determinat să ne apropiem mult unii de alții.

Erau destule lucruri pe care nu aveai voie să le faci, dar cred că intenția acestora era să te învețe cum să te descurci în diferite situații.

Chiar și faptul că nu aveam mereu voie în oraș te făcea să apreciezi momentele când ieșeau sau când mergeai acasă înapoi la familia ta.

Cu toate acestea, de multe ori simțeam că o viață stabilă și monotonă nu era ceea ce căutam, iar acest lucru m-a determinat să vreau să ies din acest sistem.

Inițial, a fost ciudată această schimbare, pentru că am realizat ce impact are uniforma asupra celor din jurul tău și cum ești văzut. Atunci când porți uniforma, ești privit cu respect de cei din jur și asta te poate face câteodată să uiți că uniforma nu arată de fapt cine ești, ci doar ce ești: un reprezentant al armatei.

Ambele au fost și sunt niște experiențe interesante care m-au ajutat să mă cunosc mai bine și să înțeleg ce vreau cu adevărat, pentru că până nu încerci mai multe lucruri nu poți ști cu exactitate ceea ce îți place.

Std. Giulia TĂMAȘ

Lecții de pe vapor: Am învățat rapid că nicio muncă nu e rușinoasă. Rușinos este să-ți faci treaba de mântuială ori să bravezi spunând că știi să le faci pe toate

Mă trezesc la ora 05:41. Suntem la ancoră undeva, la capătul lumii, aproape de Noua Zeelandă. Sau mai exact nava se află la ancoră, însă și noi, echipajul întreg, suntem legați de ea pe perioada contractului ca de-o femeie sălbatică și cu toane. Ancora împiedică mișcarea navei, iar pandemia blochează uneori schimbările de echipaj. Înainte să apară Covid-19 marinarii puteau să viziteze orice oraș-port. Acum acest lucru nu prea mai este posibil. După aproape doi ani de pandemie, în puținul timp liber, pentru unii marinari vaporul se transformă într-o închisoare, pentru alții într-o biserică sau bar de karaoke, iar pentru toți la un loc nava devine casa noastră pe apă mai mult decât ne dorim.

Nostromul filipinez, șeful marinarii nebrevețată, mi-a povestit că a stat și paisprezece luni la vapor. Fiind curios din fire, l-am întrebat cum a rezistat.

- Keep smiling, Kostas!

Atunci am priceput de ce marinarii filipinezi și mai toți, de altfel, cântă aproape tot timpul indiferent de starea de spirit.

Fiind la ancoră, Chief Officer-ul polonez mi-a spus că nu are nevoie de mine să execut serviciul de cart pe puntea de comandă. Așa că, la ora 05:56, îmi caut cele patru device-uri smart (găleata, mopul, mătura și fârașul) ascunse în toaleta de la Puntea C. Cea mai mare teamă a mea la vapor este să nu rămân, din vreo greșală neintenționată, fără găleată.

Std. Ion- Constantin ȘOLGA

Activitatea de curățenie face parte din job description-ul meu nescris. Odată l-am văzut pe Ofițerul Electrician cum a curățat frigiderul, din toate cabinele echipajului. Aici am învățat rapid că nicio muncă nu este rușinoasă. Rușinos este să îți faci treaba de mântuială ori să bravezi spunând că știi să le faci pe toate.

Apropie de Garbage Room îl aud pe Kolia, able seaman, că fredonează un cântec rusesc. Ceva despre un BMW, o viață de milionar și mai cântă ceva despre o Natasha adulterină. Kolia a adunat vreo opt luni la vapor. În dimineața aceasta, omul este fericit. Știe că, în curând, va pleca acasă.

În Garbage Room îl găsesc pe Abel, ordinary seaman, așezat pe o găleată albă de tablă puțin ruginită. Rupe niște cutii de carton. Dezinteresat, dar politicos, îi adresez întrebarea zilnică, chiar obsedantă, de la vapor:

- How's life, Abel?

- Kostas, what can I say? Here I am sitting in my office. It's just paperwork.

Îl las pe Abel să-și facă treaba, îmi caut cârpa albastră cu model cu dinozauri să fiu pregătit pentru orice și mă duc la ale mele.

Etape ale vieții

DE LA ȘCOALĂ, DIN NOU LA ȘCOALĂ

„[...] însă, în esență, mediul militar dorește a șlefui caractere [...]”

Recent, am discutat cu domnișoara aspirant Andreea Tîrlescu din veșnica dorință de cunoaștere, în speranța că ne va dezvălui micile secrete aflate de dânsa din funcția de comandant de companie la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”. În prezent, își desfășoară activitatea la compartimentul de relații publice de la Colegiul Național Militar „Alexandru Ioan Cuza”.

1. Cum ați descrie pe scurt funcția pe care o aveți?

Pot afirma că este cel puțin interesantă. Niciodată nu te plictisești, deoarece tot timpul apar situații noi, neprevăzute. Este o funcție complexă, care necesită multă implicare, chiar și din timpul liber.

2. Ce vi se pare cel mai greu?

Ca în majoritatea unităților militare, cea mai mare problemă existentă, din punctul meu de vedere, este lipsa de personal. Și acest lucru se resimte, inevitabil. Însă, referitor la elevi, nu pot spune că este un lucru anume care mi se pare dificil. Sunt copii care provin din medii diferite, cu personalități și caractere diferite, care trebuie să învețe să conviețuiască și să conlucreze, ceea ce este o provocare, atât pentru ei, cât și pentru noi.

3. Care este cea mai bună asemănare între Academie și unitatea la care sunteți acum?

Cea mai bună asemănare, evident, este regimul militar. Un pic mai restrictiv, ce e drept, la Colegiu, ceea ce este și firesc, însă, în esență, mediul militar dorește a șlefui caractere și mi se pare firesc să se asemene, indiferent de instituția de învățământ de care este vorba.

4. Ați învățat ceva de la elevi de când sunteți în funcția de comandant de companie?

Absolut. Consider că evoluez și învăț odată cu ei, deoarece și pentru mine este o provocare această funcție. Am ocazia de a interacționa cu oameni, militari în devenire, atât de diferiți și totuși asemănători pe alocuri. Sunt de părere că această funcție m-a ajutat să pun mai mult accent pe interacțiunea umană și fiecare zi reprezintă o nouă provocare. Tocmai pentru că fiecare zi rezervă situații și lucruri noi, cred că am ceva de învățat în permanență.

5. Ce ați transmite viitorilor absolvenți ANMB?

Aș dori să le transmit faptul că Academia este doar începutul. Și, legat de momentul în care își vor alege prima funcție pe care o vor încadra, îmi doresc să știe faptul că nu există funcții bune și funcții mai puțin bune. Totul depinde de ceea ce își dorește fiecare în parte din punct de vedere al carierei, iar o funcție nu poate defini acest lucru. Important este să fim consecvenți în munca pe care o depunem pentru a deveni cât mai buni în ceea ce facem. Pentru că, deși absolvim Academia, nu ne oprim niciodată din a învăța. Și nu ar trebui să ne oprim, pentru că, astfel, ne-am plafona.

6. Cum a fost prima săptămână după ce ați fost numită în funcție?

Eu duc prin cumul funcția de comandant de companie, începând cu acest an universitar. Pot spune faptul că a trebuit să treacă ceva timp, mai mult de o săptămână, pentru a conștientiza complexitatea funcției pe care tocmai o luasem în primire. În prima săptămână, cred că de abia reușeam să mă acomodez cu faptul că am schimbat complet mediul (înainte mi-am desfășurat activitatea la birou) și că acum lucrul cu hârtiile a fost înlocuit preponderent de lucrul cu omul. Trebuie să recunosc faptul că nu a fost dificilă trecerea pentru mine, deoarece întotdeauna am avut o plăcere în a lucra cu oamenii, fie ei elevi sau personal al unității.

7. De ce ați ales ANMB?

În momentul în care am optat pentru o Academie, urmând un liceu militar, nu aveam foarte multe cunoștințe legate de fiecare Academie în parte. Îmi place să cred că viața m-a purtat aici, pentru că nu am regretat și nu regret alegerea făcută.

8. Au fost momente în care ați vrut să renunțați, acum sau în Academie?

În Academie nu m-a încercat niciodată acest sentiment. Cumva, colectivul din care am făcut parte, chiar dacă a avut momente bune și momente mai puțin bune, m-a motivat să nu renunț. Însă, adevărul este că, în primul an din momentul în care am absolvit cursul de bază, am luat în calcul să îmi dau demisia de vreo 4-5 ori. Cred că ceea ce m-a făcut să continui a fost faptul că port uniformă militară cu mult drag, și nu am putut renunța atât de ușor, fără luptă. Ceea ce mă bucură nespus.

9. V-ați dorit să ajungeți comandant de companie?

Sincera să fiu, nu am luat nicio clipă în calcul faptul că este posibil să ajung comandant de companie. Dar, acum, că mă aflu aici, pot spune cu tărie faptul că este cel mai bun lucru ce mi se putea întâmpla. Am observat schimbările prin care am trecut în această perioadă, schimbări pe care le consider benefice și le consider o evoluție, atât pe plan profesional, cât și pe plan personal. De asemenea, mă bucură faptul că am ocazia de a fi comandantul de companie pe care, poate, eu mi-aș fi dorit să îl am.

10. Considerați că primiți ajutor și din partea colegilor?

Mă simt extrem de norocoasă că printre colegii mei din unitate sunt și trei colegi de promoție. Ne ajutam reciproc, oricând, legat de orice aspect. Sunt niște oameni extraordinari și pe această cale vreau să le mulțumesc pentru tot. Însă acest lucru nu înseamnă că nu sunt în cadrul unității și alți oameni pe care te poți baza, oameni implicați și muncitori. Am onoarea de a lucra cu un om care reprezintă un exemplu pentru mine, din toate punctele de vedere. Este șeful meu nemijlocit și reprezintă un etalon în materie de a fi militar și, totodată, om.

11. Sunteți mulțumită de progresul elevilor de când ați fost numită în funcție?

Eu mi-aș dori ca ei să fie mulțumiți, în primul rând, de evoluția lor. Da, mă bucură nespus de mult de orice reușită a lor, oricât de mică, așa cum mă întristează profund când nu respectă ordinele sau regulamentele. Însă, per total, consider că au făcut un progres substanțial de la începutul anului și până acum, și asta, în primul rând, datorită muncii lor.

12. Ce așteptări aveți pentru anii următori?

Nu sunt genul de persoană care să își facă planuri pentru viitor, însă îmi doresc în primul rând sănătate și, în rest, toate celelalte se vor realiza, ușor-ușor.

”

Std. frt. Ana-Maria POSTOLACHI

Post-pandemic

Între Tine și tine nu se va pune niciodată semnul de egal. Rămâne câteodată un semn de mai mic sau de mai mare dacă privești dinspre exterior spre interior sau invers. De ce? Din cauza limitelor pe care ni le punem. Unele noțiuni precum „libertatea” nu pot fi înțelese în adevărata lor esență. Libertatea poate fi liniște, gălăgie, manifestare, aberație, singurătate sau un mod sălbatic, dar nu prea sălbatic, de a trăi. Fiecare își proiectează în minte conceptul de libertate și libertăți. Eu unul am învățat că dacă mi se iau anumite libertăți, nu înseamnă că nu mă pot simți liber. Trecând peste cel mai dificil an universitar, pentru orice student militar Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din anul I, am înfruntat și încă înfrunt efectul izolării în instituție.

Începutul a fost dificil. Noi colegi, noi profesori, noi cadre, noi reguli, un nou stil de viață în care cel mai ușor mod de adaptare ar fi fost o ieșire la un suc sau la o plimbare cu noii colegi pentru a ne cunoaște mai bine. Acum sunt sigur că un om poate fi cel mai bine cunoscut atunci când cooperezi cu el. Vezi cum gândește, vezi cum se simte, vezi cât de dispus e să colaboreze cu tine.

Un efect benefic al izolării a fost faptul că am putut să-mi văd colegii cum reacționează la stres, la anxietate. Fără îndoială, acest efect de cușcă ne-a produs diverse stări: melancolie, supărare, frica de a spune ce gândești, de teamă că, poate, vei genera o reacție nu tocmai plăcută a celorlalți.

Inevitabil am trecut prin asta. Amuzant este și faptul că ne împăcam după câteva minute după ce ne certam, iar asta ne făcea să ne cunoaștem mai bine. În alte dăți, deja știam când trebuia să lăsăm de la noi. Cu toate acestea, dorul de casă rămâne. Nu cred că ai putea vreodată să scapi de dorul de mamă, de tată, de patul pe care îl lași intenționat nearanjat într-o dimineață ploioasă pentru că știi că te vei întoarce înapoi la somn. Nu de puține ori mă duceam seara la geam și mă uitam la reflexia mea, gândindu-mă că sunt acasă și că imediat va intra bunica să mă întrebe ce să pregătesc la cină. Pentru mine, singurătatea e sentimentul maturității. În doze mici este chiar benefică. Țin minte cum mă întorceam (încă mă întorc) de la apelul de seară, îmi puneam căștile în urechi și mă gândeam la ce lucruri voi face în vacanțe, cum și cu cine le voi petrece.

Din experiență, am învățat să nu mă gândesc la viitorul meu neglijând prezentul. Nu stăteam foarte mult să mă gândesc la vacanțe. Adesea, mai citeam un curs pentru ziua următoare. Căștile le păstram. Fundalul muzical se aude la fel și din dormitorul din Academie, și din dormitorul de acasă. Îmi induc cumva o stare de „Nu mă mai interesează”. A durat ceva până să îmi dau seama că amintirile nu stau doar în poze, locuri sau persoane. Amintirile sunt doar niște trăiri, iar trăirile pot fi ... retrăite. Ca un cuplu de bătrâni care se uită la o fotografie cu ei din tinerețe și își aduc aminte de ce rău îi stătea lui părul în ziua aceea, iar ea scotea tot timpul din poșetă o perie să-l pieptene - el fiind acum chel.

Articol: Std. cap.
Radu LEONTE

Darul pe care mi l-a oferit izolarea: timpul necesar pentru a-mi da seama ce viață frumoasă am trăit până acum, cu bune și rele. Zece minute de relaxare, cu căștile în urechi și ochii închiși îmi dădeau puterea de a mă duce oriunde voiam și îmi dădeau putere nu să lupt, ci să tratez situația ca fiind una normală. Subconștientul nostru este o armă. Pe mine deja m-a convins că și pandemia va fi cândva o amintire. Tocmai de aceea între Tine și tine nu se va pune niciodată semnul de egal.

Desene: Std. cap.
Daniela PETCU

„Timpul e gratuit, dar e neprețuit. Nu îl poți stăpâni, dar îl poți utiliza. Nu-l poți păstra, dar îl poți folosi. Odată ce l-ai pierdut, nu-l mai poți recupera.”, (Harvey Mackay - om de afaceri și autor american)

Reportându-mă la spusele de mai sus, eu am ales să îmi petrec timpul în cazarma unui liceu militar, ajungând mai apoi în această instituție de prestigiu. În urmă cu aproape patru ani, păseam temătoare în curtea Academiei, fără să mă gândesc o clipă că acest mare adversar al nostru, și anume timpul, mă va aduce cu rapiditate în acest punct, la finalul celei de-a șaptea sesiuni.

Timpul, efemer și ireversibil, nu cruță pe nimeni, nu are milă față de nicio celulă din natură și nu ține niciun moment în loc, dar modul în care noi îl aducem de partea noastră poate însemna cheia succesului. Așa cum toate trec, s-au scurs și anii studențești care, după cum spune toată lumea, sunt cei mai frumoși ani, anii în care treci de la adolescență la maturitate, anii în care legi prietenii de neuitat, în care ești liber să trăiești experiențe inedite și, totodată, în care începi să înțelegi ce este viața.

De la prima sesiune până la ultima a fost doar un pas, gândindu-mă acum, dar trăind fiecare moment, pot spune că a fost nevoie de mult antrenament, sârguință, devotație, seriozitate și, mai ales, susținere din partea cadrelor didactice, dar și a celor militare. Atât eu, cât și colegii mei am muncit din greu pentru a ne forma ca ofițeri, pentru a putea duce la bun sfârșit drumul pe care l-am ales și, totodată, pentru a demonstra în orice circumstanță că am fost pregătiți să fim cei mai buni. Îmi amintesc de prima sesiune ca un amalgam de emoții și sentimente, incertitudine și teamă în suflet, deoarece eram pusă în fața unui lucru nou, pe care nu știam cum să-l cataloghez. Deși avusesem parte de multe alte teste, examene, admiteri, ideea de „sesiune” era una nouă care nu părea deloc prietenoasă. Cu toate acestea, s-a dovedit a fi doar un nou concept, care, de fapt, nu era deloc atât de rău pe cât părea. Menținând aceeași manieră, următoarele sesiuni s-au scurs la fel de repede, ajungând în ritm alert la cea de-a șaptea.

Anul IV a venit încărcat cu multe responsabilități, atribuțiuni și activități, dar acumulând experiență din anii precedenți, putem face față cerințelor cu ușurință. Referitor la ultima sesiune, am avut de parcurs cinci examene la diferite materii care ne solicită să cunoaștem manevre pe mare și pe fluviu, întrebări ale armamentului, date meteorologice și oceanografice. Deși licența reprezintă un factor important în acest an, imbinându-le am reușit să învățăm pentru examene, dar și să continuăm pregătirea proiectului de diplomă, urmând ca după sfârșitul sesiunii să ne dedicăm o mare parte a timpului doar pentru licență și examenul din cadrul acesteia.

Așadar, trecând prin toate sesiunile Academiei, deoarece în semestrul următor timpul alocat sesiunii va fi rezervat proiectului de diplomă, pot împărtăși colegilor mai mici faptul că nu trebuie să se teamă de niciun examen, de nicio materie și, mai ales, de niciun cadru didactic. Fiecare materie vine cu informații noi, care te fac să descoperi din ce în ce mai multe despre tainele acestei lumi în care ne-am angrenat, fiecare examen îți demonstrează că eforturile tale nu au fost în zadar sau că anumite subiecte au nevoie de o abordare amănunțită, iar fiecare cadru didactic este dedicat pentru ca noi, studenții, să putem ajunge cândva ca ei. Dragi colegi, fiți încrezători în propriile forțe și nu ezitați să cereți ajutorul, căci succesul este efortul în echipă!

Std. sg. maj. Cristina COSTEA

Ieri ELEVI, astăzi STUDENȚI

Alegerea unei cariere militare de la vârste fragede dovedește ambiție, hotărâre și convingere. Pregătirea teoretică și militară realizată pe băncile Colegiului militar asigură pregătirea primară a viitorilor ofițeri ai armatei României.

Continuarea studiilor universitare în Academia Navală „Mircea cel Bătrân” din Constanța vine să completeze această pregătire și să o desăvârșască pe anumite specializări de inginerie navală. Similare acestei instituții sunt și Academia Tehnică Militară „Ferdinand I”, Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu, Academia Forțelor Aeriene „Henri Coandă”, Universitatea Națională de Apărare și, nu în ultimul rând, instituțiile medico-militare.

Recomand studenților militari, foști absolvenți ai Colegiului Național Militar „Alexandru Ioan Cuza” din Constanța, să se implice activ în toate activitățile școlare și de specialitate și să manifeste un interes considerabil față de acestea. Totodată, îi îndemn să se implice activ în proiectele educaționale care au în vedere pregătirea lor de specialitate, participând la simpozioane, mese rotunde sau alte forme de manifestări științifice.

Să nu dea uitării nici participarea la proiectele internaționale care presupun mobilități în spațiul european prin programe europene. În acest sens, trebuie să-și perfecționeze permanent studiul limbii engleze. În cazul Academiei Navale „Mircea cel Bătrân”, pregătirea de specialitate, de practică la bordul navelor trebuie să desăvârșască pregătirea teoretică și să contribuie la buna formare a viitorilor ofițeri.

Fiind cadre active ale Ministerului Apărării Naționale, trebuie să dea dovadă de ținută morală deosebită și să reprezinte adevărate modele de urmat în societate. Militarii sunt priviți cu admirație și respect, tocmai de aceea, viitorii noștri ofițeri trebuie să prezinte o postură impunătoare și respectabilă, demnă de onoare.

Așa cum spunea ministrul de Război, general de brigadă Gheorghe Stăniceanu, în anul 1881: „Școala de Marină de la Constanța va deveni o pepinieră de mateloți pentru bastimentele noastre maritime”.

Viitorilor marinari le urez „Bun cart înainte!”, iar studenților de la început de drum, și nu numai, din rețeaua militară, dar și civilă, absolvenților noștri, le urez un călduros „Să ne revedem împliniți, sănătoși și plini de realizări!”.

Baftă tuturor studenților în drumul ales!

Prof. dr. Adrian ILIE,
Director adjunct al Colegiului Național Militar
„Alexandru Ioan Cuza”, Constanța (CNMAIC)

Pasiuni

Propria-mi poveste prin artă

În copilărie n-aș fi crezut niciodată că am înclinație înspre desen, mereu mi s-a spus că am o bună gândire analitică, matematică, iar asta mi-a dat mereu impresia ca nu mă voi putea regăsi niciodată în domeniul artistic. Deși mereu am fost un mare fan al desenelor animate și al benzilor desenate, eram complet fascinat și mereu îmi imaginam cum ar fi să pot crea propria-mi poveste prin artă. De atunci și până de curând am desenat doar nenumărate mazăgălituri în caiete, cărți și pupitre atunci când eram plictisit, sau când pur și simplu aveam nevoie să evadesc și să mă ascund în lumea mea.

Cu timpul, am ajuns să urmăresc și să trezească un interes pentru mine tot ce era legat de artă, persoanele pe care le urmăream și în care vedeam un idol, lucrau în domeniul artistic. Totodată, cred că înclinația artistică i se datorează și mamei mele, care mereu ne încânta când eram mici cu picturile și poeziile făcute de ea.

Mereu am căutat să am în jurul meu persoane creative, persoane care mereu m-au încurajat și susținut în ceea ce voiam să fac. Una dintre aceste persoane este chiar colega mea Buzamăt Mălina, fiind extrem de talentată, am avut enorm de multe de învățat. M-a inspirat de fiecare dată, iar atunci când eram nesigur, la ea am găsit susținerea sau sfaturile necesare pentru a-mi continua munca.

Mereu caut să mă îmbunătățesc, să mă surprind cu fiecare desen, am ajuns să țin mereu după mine creioanele și caietul de schițe, întotdeauna creionându-mi ideile. Tot timpul am stat să observ lumea din jurul meu, pe care o consider cea mai bună sursă de inspirație. O să fac tot posibilul să-mi îndeplinesc visul de a crea o bandă desenată sau chiar o animație, să construiesc propriul meu univers, unde am putere totală de creație. Sunt conștient că mai am drum lung până acolo, încă mai sunt multe de învățat, dar lucrez mult, iar fiecare obstacol întâmpinat mă motivează și mai tare.

Std. cap. Valentin MOISA

Armata și Teatrul

Despre mine nu sunt prea multe de spus: mă numesc Cătălina Soltan, m-am născut în Galați și am terminat Liceul Militar „Tudor Vladimirescu” din Craiova și poate vă întrebați: „Ce ar căuta o moldoveancă în Oltenia?”, răspunsul este simplu: experiență, cunoaștere și dezvoltare.

Dorința mea de a cunoaște și curiozitatea, care nu are limite, m-au condus pe cele mai interesante drumuri din viața mea de până acum, dar mi-au oferit și cele mai frumoase experiențe.

Încă de când eram mică mi-a plăcut să fiu observată, să mă fac auzită și, totodată, să devin o persoană maleabilă: să mă pot modela și adapta, în același timp, tuturor tipurilor de situații, să mă transpun și să înțeleg toate tipologiile de oameni.

Așa a luat naștere pasiunea mea pentru teatru, pentru una dintre cele mai frumoase forme de exprimare.

Primul contact cu „lumea teatrului” l-am avut în grădiniță, în acele mici scenete organizate de educatoare cu diferite ocazii (Crăciunul, venirea primăverii, vacanța de vară, etc.) în care noi, prichindeii, aveam de recitat poezii sau câteva mici dialoguri, pe care le învățam acasă cu părinții.

Peste câțiva ani, am început să merg cu mama sau cu clasa la teatrul din oraș și adoram fiecare spectacol, iubeam fiecare moment petrecut în sala de spectacol și visam cu ochii deschiși că într-o zi voi ajunge și eu pe scenă.

Îmi amintesc că o rugam pe mama să mă ducă săptămânal la teatru, dar cum timpul și bugetul nu-i permiteau, nu pot spune că am trăit în sala de teatru, chiar dacă mi-aș fi dorit să fi fost așa.

Timpul a trecut și am ajuns la liceu, astfel după două încercări de a intra la liceul militar, ajung în clasa a X-a la liceul militar din Craiova. Și tot în clasa a X-a a ivit o oportunitate pentru elevii liceului de a participa la clubul de teatru, abia înființat de doamna profesoară Daniela Maria Popa, care ne-a oferit posibilitatea de a ne dezvolta în lumea dramei și a comediei, aducând-o în curtea liceului și pe Daniela Grujdin, profesoară de teatru la Facultatea de Arte din Craiova.

Cu doamna Grujdin a fost „dragoste la prima vedere” pentru toți elevii care făceau parte din trupa de teatru, cu toții am îndrăgit-o. Dumneaei ne-a învățat să lucrăm cu noi, să facem jocuri de imaginație și improvizație, să ne dezvoltăm mimica prin teatru mut (pantomimă) și să ne bazăm pe talentul nostru natural.

Primul spectacol pe care l-am avut cu trupa de teatru a fost în martie 2018, în cadrul concursului „Competiția Tinereții”, a fost prima dată când am urcat pe scenă, prima oară când peste 100 de oameni se uitau la noi și, ca orice început, nu totul a ieșit exact cum am repetat, am avut emoții, ne-au tremurat mâinile, am uitat replici și aveam impresia că, în timp ce ne spuneam replicile, nimeni nu ne auzea.

„Am vorbit destul de tare?”, „S-a observat că am schimbat replica?”, „M-am mișcat prea repede?” acestea fiind doar câteva dintre întrebările cu care am asaltat-o pe doamna profesoară.

Aveam în sală colegi curioși de cum se descurcă trupa de teatru, care lipsea de la studiu o dată pe săptămână, gata să ne judece și să facă glume pe seama noastră, asta dacă nu ne-am fi descurcat deloc, dar spre surprinderea noastră, ne-am descurcat, și chiar destul de bine: publicul a râs (piesa fiind o comedie adaptată după poeziile scrise de Marin Sorescu) a aplaudat și ne-a felicitat.

Atunci am realizat că m-am îndrăgostit, că iubeam să fiu aplaudată, să fac parte dintr-o echipă, să fiu pe scenă. Atunci, cu inima care mi se urcase în gât de emoție, cu mâinile tremurând și cu lacrimi în ochi, am știut că iubeam să joc teatru.

În continuare am participat la concursuri de teatru precum: Concursul Național de Teatru „Marin Sorescu”, unde am participat atât cu trupa, cât și singură, la categoria monolog, obținând locul I, la Concursul „Ion Luca Caragiale”, la secțiunea de improvizație, obținând locul II, am continuat să participăm la „Competiția Tinereții”, am participat la atelierele de creație dintre liceele militare din 2019, unde am pus în scenă una dintre cele mai apreciate scenete ale noastre și anume numărul de pantomimă, care a fost foarte îndrăgit atât de profesori cât și de colegii noștri, de asemenea, trupa noastră a fost nelipsită la spectacolul de la balul bobocilor.

Am iubit fiecare moment petrecut pe scenă, indiferent de rol, am iubit să mă transpun în pielea personajului, să mă exprim în fața unui număr de oameni și, în aceeași măsură, am iubit să fac parte din trupa de teatru, dar cum orice lucru frumos nu durează, acum trebuie să mă concentrez pe carieră și scopurile pe care mi le-am impus, să excelez în cariera mea militară și poate pe viitor voi reuși să revin la pasiunea mea.

Std. cap. Cătălina SOLTAN

Experiența ESCC Robotics Seminar

Cu câteva zile înainte de începerea anului universitar 2021-2022, am fost anunțat că voi participa la un Seminar de Robotică în Franța în perioada 29.11 – 04.12.2021, la Academia Militară Saint-Cyr Coëtquidan. Fiind pasionat de domeniu, am fost foarte încântat de această oportunitate.

La aeroportul din Rennes am fost așteptați de una din mașinile Academiei. Aceasta ne-a lăsat la punctul de control de unde am fost preluați de Lt. Col. Limousine, care ne-a prezentat spațiul de cazare, ne-a lăsat să ne schimbăm în uniformă și apoi ne-a dus în sala de curs.

Seminarul a început cu o prezentare generală a roboților, ce s-a concentrat spre final pe domeniul militar și utilizarea roboților în armata franceză. Următoarele zile au fost structurate în mod pragmatic: o oră de teorie și trei de aplicații practice pentru fiecare dintre cele patru subiecte abordate, astfel încât, am putut progresa foarte rapid. De exemplu, în patru ore am trecut de la etapa de cunoaștere a robotului și a tipurilor de semnale până la programarea acestuia să ocolească singur obstacole și să poată ieși dintr-un labirint.

La seminar au fost prezenți studenți români, de la Academia Forțelor Terestre „Nicolae Bălcescu” din Sibiu, Academia Tehnică Militară „Ferdinand I” București, dar și studenți străini din Cehia, Italia, Portugalia, Olanda. De asemenea, alături de noi au studiat și doi studenți francezi. Într-un timp foarte scurt am format o echipă cu care am colaborat foarte bine. La activitățile pe subgrupe, instructorii au avut grijă ca în fiecare grup să fie studenți de naționalități diferite pentru a încuraja cooperarea, iar colegii mei au fost foarte deschiși și prietenoși.

Orașul Rennes este departe de Academie; l-am vizitat într-una din zile, dar vremea nefavorabilă nu ne-a lăsat să ne bucurăm prea mult de priveliște. Din fericire, curtea Academiei a avut suficient de multe de explorat pentru a compensa. Sunt sigur că aș mai putea merge de câteva ori și tot nu aș putea vedea tot ce este de văzut.

MM IV
Cristian-Felician ZAHARIA

Mergând pe ideea de socializare și de apropiere între culturi, conducerea Academiei, împreună cu instructorii au organizat o cină la un restaurant din apropiere. Acolo am avut ocazia să vorbim liber și să ne cunoaștem mai bine.

Pentru a promova culturile națiunilor aliate, în fiecare zi, meniul era construit pe specificul anumitor țări, iar la masă era notată pe un tabel țara originară a rețetei după care s-a gătit. Neoficial, motto-ul Academiei pare a fi „work hard, party harder!”. Încep cu partea de „work”: povesteau studenții francezi că, în perioada de PMB, apucau să doarmă cel mult 2 ore pe noapte, instrucția fiind oarecum similară cu cea de la forțele speciale. De asemenea, serviciul de pază durează 36 de ore, comandantul pazei are în dotare o mașină, pentru a putea patrula întregul perimetru, iar patrulele au trasee scurte, dar pe care le parcurg în pas alergător, având pe ei echipament complet.

La partea de „party”, am fost surprins să observ o relaxare foarte mare după program și faptul că fiecare promoție are o bere proprie, ce poartă pe etichetă logo-ul și motto-ul respectivei promoții. Academia face un contract cu un producător ales de studenți, iar acesta livrează regulat bere în barurile din companii.

Un alt lucru care m-a impresionat, a fost faptul că studenții stăteau singuri în camere. Întreaga clădire era concepută în așa fel încât să fie la fel de indestructibilă ca o închisoare, dar primitoare ca un cămin studentesc. Acest fapt ajută și la responsabilizare, deoarece fiecare student trebuia să aibă grijă de camera lui și, așa cum se îngrijea, așa o avea.

Am învățat foarte multe în această săptămână, am văzut că se poate și altfel, și aș repeta experiența fără ezitare.

Proiect BLUE4SEAS

În perioada 1.11-5.11.2021, am participat alături de colegul meu, student sergent Lupu Alexandru Eugen, la proiectul BLUE4SEAS, găzduit de către Universitatea Piri Reis din Istanbul, Turcia. Proiectul a avut drept scop prezentarea cursului “Engineering software in scientific research – simulation of the moving of pollutants (GNOME and ADIOS software)” și familiarizarea noastră cu cele două software-uri.

În prima zi, atât studenții cât și profesorii din țările participante în acest proiect s-au bucurat de o primire călduroasă și ospitalieră din partea gazdelor. Pentru început, toți studenții au luat parte la turul Universității Piri Reis, condus de către studenții turci, care ne-au fost ghizi pe toată perioada șederii noastre. În urma turului, am rămas plăcut impresionați atât de campusul și facilitățile Universității, cât și de colectivul profesoral care ne-a prezentat laboratoarele Universității. Tot în prima zi, întreg colectivul a participat la prima sesiune de training, ce a constat într-o introducere în programele software GNOME și ADIOS.

În după-amiaza acelei zile am fost invitați de către studenții Universității într-o plimbare pe plan local, în Tuzla. Am petrecut o după-amiază plăcută descoperind împrejurimile și specialitățile culinare turcești.

În cea de-a doua zi, am continuat sesiunile de training și ne-am familiarizat cu folosirea software-ului ADIOS2 datorită explicațiilor primite din partea profesorilor și suportului educațional. După-amiaza zilei am petrecut-o călătorind spre Istanbul, unde am vizitat câteva dintre cele mai importante atracții ale acestui oraș de o frumusețe aparte.

Std. sg.
Sorina Mihaela ANTOCHE

În zilele următoare, am făcut un bilanț al cunoștințelor acumulate pe baza acestor programe, ulterior deprinzând capacitatea de a dezvolta diferite scenarii ce au constat în incidente de poluare, studiindu-le și aplicându-le atât în Marea Neagră, cât și în alte zone de interes propriu, la alegere. După-amiezile le-am petrecut în compania studenților, în plimbări pe plan local sau optând să călătorim spre Istanbul, împreună reușind să interacționăm într-un mod foarte plăcut și colegial. Astfel, am descoperit lucruri noi despre fiecare țară în parte, ce au dus la dezvoltarea noastră multiculturală.

Spre finalul sesiunilor de training ne-am perfecționat modul de operare în cele două programe. Cunoștințele și aptitudinile noastre au fost evaluate atât teoretic, cât și practic. În urma acestei evaluări primind rezultatele și certificatele dovădoare participării noastre.

În ceea ce ne privește, suntem de părere că această experiență are o importanță deosebită în procesul nostru de dezvoltare personală și profesională. Acest proiect este o adevărată comoară pentru cei care sunt într-o continuă sete de a își îmbogăți cunoștințele științifice, lingvistice și culturale. Prin acest tip de parteneriat, credem că participarea la un asemenea proiect poate genera o evoluție pozitivă și motivantă asupra studenților, deschizând noi orizonturi.

Experiența EMILEW

Odată cu începerea noului an universitar, am fost anunțat că voi participa într-un proiect internațional pentru un modul de pregătire în limba engleză, la Academia Militară din Portugalia. La început nu mi-am dat seama de șansa pe care am primit-o, eu tratând mai degrabă această propunere ca pe o sarcină. În decursul pregătirii pentru misiune (efectuând temele săptămânale pe care le-am primit în cadrul proiectului), am realizat adevărata oportunitate pe care am primit-o alături de colegul meu std. cap. Alexandru DEDIS.

Ajunși în Portugalia, am fost preluați de către o studentă din cadrul Academiei Militare care ne-a condus către căminul în care am fost cazați. Mi-a plăcut foarte mult că acolo erau prezenți și studenți de la Academia Forțelor Terestre din Sibiu. Colegul meu și cu mine ne-am apropiat foarte mult de ei, urmând să facem cursuri cu 2 dintre aceștia.

Mi-a plăcut foarte mult colectivul clasei în care am fost. Toți cei 30 de participanți am fost împărțiți în 3 clase de câte 10 cursanți. Toate cursurile au fost interactive. Fiecare venea cu propria părere despre subiectul abordat. Am învățat multe lucruri folositoare de acolo. Am învățat strategii de leadership, cum să mă folosesc de teren într-o bătălie, comenzi militare în engleză și tactici de manipulare pe care le vedem în fiecare zi.

Am vizitat tot orașul în trei zile împreună cu colegul meu. După ora 19:00 mergeam pe jos pentru nu a pierde nici un colțor nevizitat. Orașul era deja pregătit pentru Crăciun. Ghirlandele parcă erau ca niște reclame cu jucării pentru copii. Oricât te-ai fi apropiat de ele, parcă tot voiai să le vezi pe cele din față mai aproape, și uite-așa ajungeam înapoi în dormitor târziu, copleșiți de imaginea sărbătorilor. În spirit de echipă, am petrecut o zi întreagă cu toți colegii noștri pentru a ne cunoaște mai bine, iar seara s-a încheiat cu o cină pe cinste.

Aș repeta oricând experiența EMILEW și mă bucur că am participat la această modul.

Std. cap.
Radu LEONTE

Experiența Erasmus în Germania

Mă numesc Alexandru Dan, sunt student în anul II și pot spune că în primul semestru al anului universitar 2021-2022 am avut cea mai interesantă experiență de până acum, acest fapt fiind datorat Academiei și biroului Erasmus+.

Am auzit despre acest program, în mare, de la colegii care deja trecuseră prin această experiență și care m-au încurajat să mă înscriu, astfel am decis să particip și a meritat întru totul.

Primul lucru pe care l-am învățat ajungând în Germania a fost să nu mă ghidez după stereotipuri. Cel conform căruia nemții ar fi oameni reci mi-a fost șters din gândire imediat ce am văzut cu câtă căldură am fost primiți.

Apoi, grupul nostru a fost separat și am fost trimiși în camerele noastre, în clădiri diferite.

Acum, după mai bine de patru luni de locuit aici, realizez cât de benefic a fost acest lucru pentru noi, deoarece fiecare a fost expus la diferite culturi și nu ne-am petrecut timpul doar în zona noastră de confort (grupul). Cu toate că în Academia noastră mă simt foarte confortabil locuind cu colegii mei în aceeași cameră și îmi place foarte mult sentimentul de apartenență la un grup, am descoperit aici un alt mod de funcționare, care - am observat eu - mi se potrivește la fel de bine ca cel de acasă.

Faptul că am fost cazat singur mi-a oferit un sentiment de responsabilizare și am aflat că pot să mă descurc pe cont propriu.

Totodată, prin faptul că am fost separat de colegii mei am realizat cât de importantă este apartenența la un grup social în care se împărtășesc aceleași interese și valori, cu persoane alături de care să poți să te dezvolți.

M-am bucurat foarte mult de această experiență, am realizat că un grup poate funcționa în diferite moduri și am învățat că, deși am fost separați unul de celălalt, tot a trebuit să ne ajutăm și să fim uniți.

Ce am reușit să dobândesc în urma acestui program?

În primul rând, orizonturile mele și încrederea de sine s-au mărit, în așa fel încât la absolvirea Academiei voi putea lua în calcul și opțiunile pe care nu le-am sesizat înainte de a participa în acest proiect. În al doilea rând, am reușit să creez legături cu alți studenți din diferite părți ale lumii, fapt ce m-a ajutat să cunosc și să explorez și alte culturi.

În concluzie, datorită programului Erasmus am învățat că fiecare încercare te dezvoltă dintr-un punct de vedere la care nu te așteptai. Astfel, sunt recunoscător pentru oportunitatea primită.

Std. cap.
Dan ALEXANDRU

ÎNCEPUTUL UNEI
NOI
TRĂDITII

CUPA ACADEMIEI

SPORT

SUMARUL RUBRICII

1. INTERVIU CUPA ACADEMIEI
2. DE LA O PASIUNE LA UN STIL DE VIAȚĂ
3. VÂNT BUN DIN PUPA !

- # SUMARUL RUBRICII
1. INTERVIU CUPA ACADEMIEI
 2. DE LA O PASIUNE LA UN STIL DE VIAȚĂ
 3. VÂNT BUN DIN PUPA !

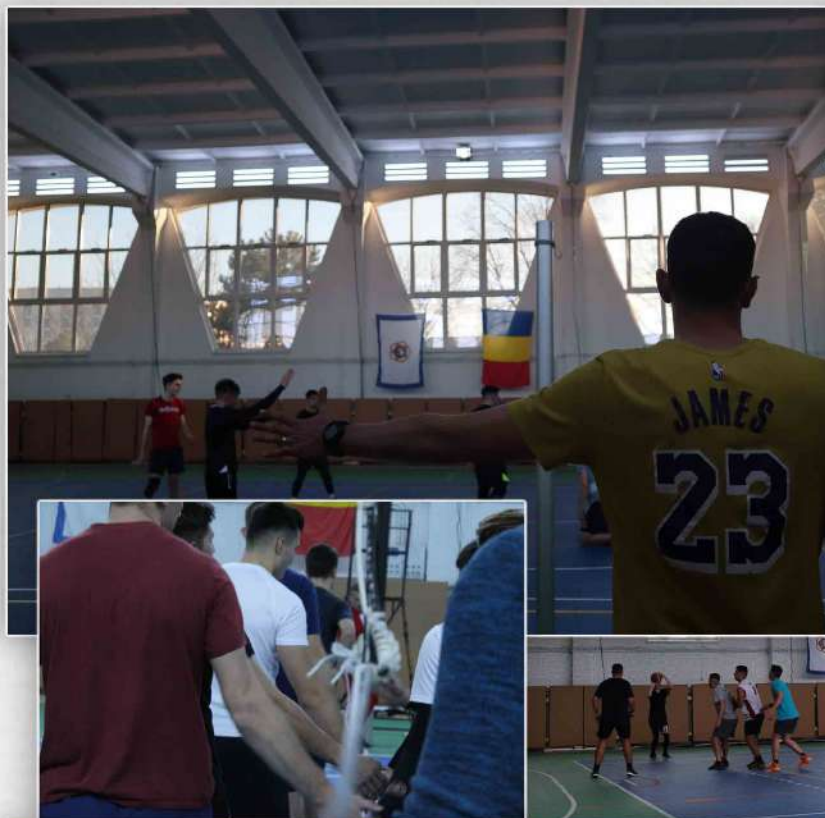
Cupa Academiei

O competiție cu un potențial viitor în cadrul Academiei. Competiția a constat într-o întrecere acerbă între studenții din cadrul batalionului. Organizarea echipelor în funcție de anii de studiu a fost elementul de unicatitate. Nu concurai doar pentru tine și pentru echipă, ci pentru a-ți aduce întreaga companie pe podium. Totuși, pentru nașterea acestei competiții a fost depus un efort considerabil. În ce a constat acest efort? Hai să aflăm!

Sunt Ionuț Cristian Ureche, student în anul II. Ideea unui concurs sportiv a venit din nevoia studenților de a rămâne activi și pentru a le trezi spiritul de competiție în această perioadă. Am considerat competiția un prilej bun pentru a consolida mai strâns legăturile între toți studenții Academiei. Personal, mi-a adus o mare satisfacție când am văzut multitudinea de studenți înscriși la toate probele sportive, demonstrând faptul că inclusiv în această perioadă puțin mai dificilă, studenții încearcă să rămână activi și sociali. În timpul organizării Cupei Academiei, am avut o echipă implicată, de care sunt mândru și știu sigur că fără ei nu puteam declara prima ediție a Cupei un succes. Țin să-i mulțumesc în special domnului colonel Olaru pentru sprijinul acordat pe tot parcursul acestei competiții. După succesul răsunător al acesteia, pot garanta o a doua ediție și mai frumoasă și mai bine organizată și sper ca în anul ce urmează să văd și mai mulți studenți implicați! Mulțumesc tuturor!

STD. CAP. IONUȚ URECHE

„Mens sana in corpore sano!”

ATLETISM

1. Care e senzația unui student de anul I pe podiumul primei ediții a Cupei Academiei ?

Consider că orice participant, orice atlet care participă la o competiție are dorința, speranța și ambiția să ajungă pe locul I al podiumului. Așadar, din punctul meu de vedere a fost o luptă între ambiții și speranțe. La fiecare alergare plec la drum cu gândul că „psihicul bate fizicul”. Mă bucură faptul că s-a organizat această competiție care a promovat sportul și mai ales colegialitatea, cu precădere la sporturile de echipă. Sunt onorat că am câștigat la proba la care am dat totul din mine. Am pornit cu gândul că vreau să fiu în top 3 deoarece nu îmi cunoșteam adversarii deși îmi erau colegi. Am tras tare și am ajuns primul, dar nu cred că aceasta este esența reușitei, ci faptul că am cunoscut colegi noi și chiar cu unul dintre ei am avut și am onoarea să alerg aproape seară de seară. Din aceste alergări frecvente, ne-am înscris la „Maratonul 1 Decembrie” de unde am plecat cu locul 3 și noi experiențe. Sper că la ediția viitoare se vor încumeta în această competiție mult mai mulți studenți. Faptul că sunt anul I nu consider că are vreo importanță, fiecare student este egal în sport. Cei 6 ani de când practic atletism și-au spus cuvântul.

“Stop waiting for things to happen. Go out and make them happen.”

(Usain Bolt)

2. Cum ți s-a părut concurența? Și competiția în sine? Cu ce impresii ai rămas în urma acesteia ?

Mereu am considerat concurența ceva productiv, deoarece pentru mine este un catalizator în evoluția pe plan sportiv.

În cei 1500 m totul s-a petrecut extrem de rapid. Toți alergătorii mi s-au părut de neîntrecut la începutul cursei, deoarece aveau o viteză excepțională. Dar într-o alergare nu este vorba doar de rezistență și viteză, ci și de gândire. Am profitat de momentul în care frunzașul alergării a încetinit ritmul și am accelerat. Ar fi frumos ca de anul viitor această competiție să se extindă, deoarece anumiți studenți excelează la viteză, alții la alergările de semi-plat, iar alții, printre care și eu, la crosuri. Competiția în sine mi-a dat o stare foarte bună și m-a determinat să mă atrez pentru a participa la maraton. Repet: experiența a fost scurtă, dar foarte palpitantă, plină de depășiri și mai ales eu dorința în suflet de a câștiga. Aș vrea să închei printr-un citat învățat de la un om cu care alerg de când am pornit cu pași repezi în acest sport: „Life is a marathon, not a sprint”.

(Std. Frt. Gheorghe VOICU)

FOTBAL

1. Consideri că unele momente mai dificile întâmpinate pe teren v-au unit mai mult ca echipă ?

Consider că fiecare echipă devine mai unită atunci când întâmpină momente mai dificile, dar acestea ne-au ambiționat și ne-au făcut să ne dorim doar victoria în fiecare meci. Suntem o echipă a căreia nu-i place să piardă.

2. Ce ne poți zice despre fairplay-ul manifestat pe parcursul meciurilor din cadrul Cupei Academiei ?

Fotbalul se bazează în special pe fairplay, prietenie dar și rivalitate. Fairplay-ul a fost prezent la fiecare meci. (Std. sg. Robert CIOBOTARU)

I learn all about life with a ball at my feet
(Ronaldinho)

ȘAH

1. Șahul este un sport al minții. Cum se antrenează jucătorii în acest caz ?

Șahul necesită mult antrenament pentru a memora tipare și mișcări. Pentru acest mic turneu am început cu o lună înainte să mă antrenez zilnic, în medie câte 3 ore pe zi, online sau cu colegii de cameră.

2. În competiție, ai o tactică prestabilită sau te adaptezi în funcție de adversar ?

Datorită experienței acumulate și a timpului dedicat învățării mai multor tipare de deschideri și gambit-uri, îmi este ușor să mă adaptez. În cazul jocurilor din turneu am folosit apărarea italiană și cea spaniolă. (MM. IV. Alexandru DINU)

Choose your move carefully, in chess as in life.
(Bobby Fischer)

BASCHET

Ce părere ai despre Cupa Academiei? Ți se pare o competiție ce va daînui în cadrul Academiei? De ce?

Ideea unei competiții precum Cupa Academiei mi se pare foarte bună, deoarece aduce împreună studenții din Academie. Ajută la crearea relațiilor de prietenie și oferă sportivilor ocazia de a-și arăta nivelul de pregătire. Cred că poate să devină o Cupă de tradiție, deoarece se bazează pe fundamente solide: spiritul de echipă și fairplay-ul.

Ce părere ai despre echipele adverse și cum te-ai simțit în momentul în care ai realizat că ți-ai condus echipa către locul întâi?

În drumul spre locul întâi am întâlnit echipe foarte bine pregătite. Ne cunoșteam adversarii, deoarece majoritatea făceau parte din lotul de baschet al Academiei. Știam că nu ne va fi ușor și că trebuie să dăm ce avem mai bun dacă vrem să câștigăm. Fiind căpitanul echipei, eram conștient de valoarea coechipierilor mei, conștient că sunt jucători cu experiență și că mă pot baza pe ei. În finală am fost conduși aproape tot meciul, dar am dat dovadă de stăpânire de sine și de spirit de luptă și am reușit să „întorcem” meciul. La final noi am fost cei care am plecat acasă având Cupa.
(Std. sg. Marius PREDA)

“Talent wins games, but teamwork and intelligence win championships.”
(Michel Jordan)

HANDBAL

1. Din punctul tău de vedere care a fost cel mai important factor după care ți-ai ghidat echipa, aceasta clasificându-se pe locul întâi?

Deși majoritatea colegilor nu au practicat acest sport decât la nivel de amatori, faptul că am fost o echipă unită și am pornit încrezători ne-a făcut să ne clasăm pe primul loc. Cu toate că nu am fost cotați cu prima şansă, acest lucru ne-a motivat și mai mult pentru meciul decisiv contra anului 3. După o partidă foarte disputată, în cele din urmă, am obținut victoria. Le mulțumesc colegilor pentru efortul depus și, nu în ultimul rând, domnului lt. cdor. Sandu care „a închis” poarta prin paradele sale.

2. Poți să adresezi câteva cuvinte colegilor tăi, adversarii împotriva cărora ai jucat?

Vreau să-mi felicit colegii, atât cei care au jucat cât și cei care au organizat, pentru implicare și sunt sigur că următoarele meciuri vor fi cel puțin la fel de spectaculoase ca cele de până acum.
(Std. plt. maj. Mihnea MOISE)

„If you want to play,
PRACTISE
If you want to win,
PRACTISE
HARDER”

TENIS DE MASĂ

1. Ca finalist și totodată clasat pe locul întâi la categoria TENIS DE MASA ce părere ai despre adversarii pe care i-ai întâmpinat în competiție și ce impresie ți-a lăsat competiția având în vedere că se află la prima ediție?

Această competiție mi-a oferit ocazia să observ mai multe strategii de joc, unii adversari fiind foarte pregătiți în acest sens, alegând să se bazeze pe punctele lor forte.

Am apreciat mult hotărârea și pregătirea de care au dat dovadă aceștia. Totuși, m-a bucurat enorm că am întâlnit și jucători fără experiență care s-au înscris la această competiție.

2. Care a fost senzația în momentul în care ai jucat și împotriva cadrelor militare? Ai simțit o presiune mai mare?

Tenisul de masă este un sport în care vârsta, statutul militar sau profesia nu contează. Cele mai importante lucruri sunt: antrenamentul, experiența și perseverența.

Prin urmare, când am întâlnit cadrele militare în competiție, am observat un adversar de la care pot să învăț ceva nou, o provocare în a găsi punctele lui slabe și a le pune în avantajul meu pentru a garanta succesul. Răbdarea și moralul ridicat în momente de intensitate mare au fost punctele forte ale cadrelor militare, în comparație cu viteza de reacție și mobilitatea cu care noi, studenții, am putut să atacăm locul I.

În concluzie, a fost o plăcere să reprezint tabăra studenților la acest sport!

(Std. sg. maj. Silviu CIOCAN)

„Only passions,
great passions,
can elevate the soul
to great things.”
(Zhang Jike)

TENIS DE PICIOR

1. Cum ai început să practici acest sport și cum te antrenezi pentru el? Consideri că tenisul de picior este un sport ce necesită mai multă pregătire fizică?

Am început să practic tenis de picior din copilărie. Mereu am avut o pasiune pentru fotbal și din această cauză am devenit atras și de tenis. Jucam cu băieții din cartier tenis de picior, dar și „pătrățica” de dimineață până seara. Orice sport necesită o anumită pregătire fizică, cu siguranță și tenisul de picior te poate solicita mult.

2. Consideri concurența ca fiind una acerbă?

În Academia Navală sunt mulți studenți care practică diferite sporturi. Și la tenis de picior este un grup de studenți foarte talentați. A fost o competiție solicitantă, dar în același timp, foarte frumoasă.

(Std. sg. maj. Bogdan ICHIM)

„Sports do not build
character...
they Reveal It”
(John Wooden)

Dintotdeauna am fost tipul de persoană care nu refuză o experiență nouă. Încă din clasa a IX-a, când am pășit timid pe porțile liceului militar, am fost acaparat de setea de cunoaștere, de practicare a tot ceea ce e nou, cu gândul de a mă regăsi undeva. Așa am avut și primul contact cu acest sport.

Conceptul de colaborare dintre o hartă, o busolă și un colț de natură era matching-ul perfect. Poate acest hobby l-am încadrat așa ușor în rutina mea, deoarece constituia totodată și îmbinarea a două pasiuni. Era combinația dintre maratoanele montane, alergarea off-road și criptografie, decriptarea mesajelor, în cazul meu decriptarea hărții. Astfel de la un „Nu strică să încerc” am ajuns să mă regăsesc și să o transform într-una dintre pasiunile mele.

**„DE LA O
PASIUNE
LA UN STIL
DE VIAȚĂ”**

Pentru mine esența sportului constă ca la fiecare antrenament să îmi ating limitele și totodată să le depășesc. Astfel, cu sușuri și coborâșuri, cu momente în care treceam linia de finish cu zâmbetul pe buze, știind că mă încadrasem în grafice, sau alteori, întorcându-mă după ore întregi, rătăcindu-mă prin păduri și orientându-mă cu greu înapoi la locul de întâlnire, am acumulat o multitudine de amintiri ce mi-au întărit relația cu această pasiune.

Astfel, a luat naștere pasiunea mea, printr-o simplă motivație de a practica lucruri noi, motivație ce dăinuie și astăzi în mine și totodată, care m-a ajutat să îmi aleg cariera ce o voi urma. Cu o busolă și o hartă mă ghidez prin valurile vieții ce se ivesc la orizont, iar ca student al Academiei Navale, pot da frâu liber acestei pasiuni, transformând-o în modul de viață ce îmi va direcționa viitorul.

Într-un final, ajunsesem în punctul de a mă antrena cu lotul național al României. Acolo era exemplul ideal de profesionalism și, totodată, acolo am învățat adevăratele baze ale orientării. În orice sport, antrenamentul fizic și munca în echipă aduc roade. În schimb, în orientarea sportivă există două etape de parcurs pentru a progresa și a excela. Prima etapă e să ajungi un bun cunoscător în citirea hărții, un prag ușor de atins, dar în care cel mai mic moment de neatenție poate fi o piedică semnificativă. Cea de a doua etapă este pregătirea fizică pe teren accidentat, unde nu există un prag de trecut. Aici trebuie să te autodepășești pe zi ce trece, această etapă făcând diferența în competiții. Însă în orientare nu există adversari direcți. Adversarii principali sunt obstacolele create de terenul de concurs și propriile limite intelectuale și fizice, deoarece și ceilalți concurenți sunt puși în aceeași situație. Cheia succesului se află în rapiditatea cu care acestea sunt rezolvate. Astfel, putem afirma că orientarea este un sport ce îmbină atât calități fizice, cât și intelectuale.

Pe scurt, orientarea este o disciplină sportivă, ce are ca scop parcurgerea unui traseu contra timp, acesta fiind marcat pe hartă și, totodată, parcurgerea punctelor de control în ordinea indicată marcate în teren prin balize. Ca și în celelalte sporturi, orientarea nu este privată de strategii, deoarece drumul cel mai scurt reprezentat pe hartă nu este întotdeauna și cel mai eficient. Astfel, prin studierea meticuloasă a curbilor de nivel, a legendei și a tuturor marcajelor reprezentate pe hartă, dar și a aplicării spiritului practic prin care întocmești drumul imaginar pe care îl vei urma printr-un teren necunoscut, toate acestea aplicate într-un timp cât mai scurt sunt esențiale în practicarea acestui sport.

În încheiere, o lecție pe care am învățat-o din acest sport este că natura NU poate fi învinsă, iar noi trebuie să ne adaptăm la ea.

Std. frt.
Gabriel Marian LEIZERIUC

VÂNT
N
T
B
U
N
D
I
N
P
U
P
A
!

Yachtingul, după cum știți deja, este cel mai elegant sport nautic, datorită finelor mișcări executate de barcă sub influența vântului și a valurilor. Istoria navigației datează din timpurile preistorice, dar se crede că istoria curselor de bărci cu vele a început în Olanda în secolul al XVII-lea. La scurt timp, în Anglia, au început să apară „iahturi” de curse personalizate. În 1851, escadrila regală de iahturi din Cowes a provocat iahtul american „America” la o cursă ce a avut loc în Solent. „America” a câștigat cursa și a luat trofeul, America’s Cup, înapoi în SUA, la New York Yacht Club unde a rămas până în 1983. Cupa a fost pierdută în fața Royal Perth Yacht Club din Australia. Între timp, cursele de iahturi au continuat să evolueze, odată cu dezvoltarea unor clase recunoscute de iahturi de curse, de la mici ding-uri până la maxi-iahturi uriașe.

Ca orice marinari de succes, studenții Academiei Navale au oportunitatea de a practica acest sport în cadrul clubului de yachting. Lotul de yachting are vechime în cadrul Academiei, iar în ultimii ani, s-a consolidat, datorită numărului tot mai mare de studenți admiși. În prezent, lotul numără 13 membri care sunt studenți din trei ani de studii (II, III și IV), dar urmează în curând să se facă și selecția din rândurile studenților de anul I. Antrenorul lotului este domnul colonel Cristian Olaru, cel care se asigură mereu că echipajul și tehnica sunt în siguranță, dar care oferă în același timp și suportul moral de care competitorii au nevoie.

Antrenamentele se desfășoară la baza nautică de la Palazu, un loc special amenajat și dotat în acest sens. Ele au loc mai mult în weekenduri, din cauza faptului că, în timpul săptămânii, suntem ocupați cu studiul. Diminețile pe marginea apei, însă, sunt ca o gură de oxigen, după o săptămână obositoare.

Din multitudinea de nave de curse, iahturile reprezintă tipul cel mai des întâlnit, datorită dimensiunilor mari, dar și facilităților care le califică pentru călătorii extinse; există și ambarcațiunile de curse portuare care sunt de dimensiuni mai mici, cum ar fi bărcile sau skiffurile. În general, ambarcațiunile mai mici nu sunt denumite iahturi, deși toate ambarcațiunile de agrement (spre deosebire de navele comerciale sau militare) sunt iahturi.

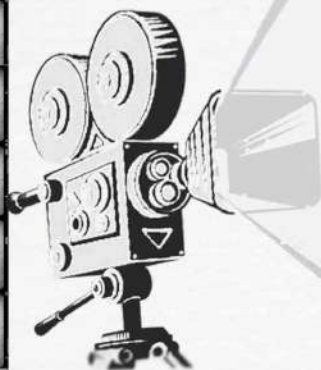
În zilele noastre, cursele de iahturi sunt un sport obișnuit în lumea întreagă, în special acolo unde există condiții favorabile de vânt și acces facil la apă. Majoritatea competițiilor se desfășoară în apă sărată, dar ambarcațiunile mai mici pot fi guvernate pe lacuri și chiar pe râuri mari. Academia Navală deține și ea mai multe tipuri de ambarcațiuni, însă cele mai utilizate în acest sport sunt RS-quba, deoarece sunt mici și se pot mișca ușor sub influența vântului.

Până anul trecut (2021), și eu am avut privilegiul să fac parte din lotul de yachting ANMB, astfel că pot afirma cu mintea și cu sufletul deschise că a fost o experiență uimitoare grație colectivului și a senzației de libertate pe care doar apa o poate oferi. Din nefericire, din cauza COVID-19, în ultimii doi ani, nu a mai avut loc nici o competiție de acest gen, însă, sperăm să putem participa cât mai curând în întreaga Europă.

Std. sg. maj. Maria DULEA

Film

LEGEND

„Legend” este un film de acțiune bazat pe povestea reală a gemenilor Kray, doi frați gangsteri care ajung să conducă lumea ilegalităților din Londra. Este de apreciat modul în care Tom Hardy se transpune în pielea personajelor, având rol dublu. Acesta se manifestă în tipologia omului sănătos psihic, dar și în cea a omului bolnav de schizofrenie.

Începutul filmului îl prezintă pe Ron, care este închis într-un spital de psihiatrie pentru schizofrenie paranoică și pe fratele său, Reggie care depune efortul de a obține eliberarea fratelui său, Ron, folosind mijloace brutale precum amenințări sau șantaj. Reușind să obțină ceea ce își doresc, cei doi frați își unesc eforturile pentru a controla o mare parte din lumea criminală a orașului Londra, aceștia apelând la metode tipice grupurilor infracționale nerespectând codul etic moral al societății.

De asemenea este prezentată o poveste de dragoste între Reggie și Frances, sora șoferului său, cu care se căsătorește în cele din urmă.

Std. sg.
Darius ZAMFIRA

Eminescu

Când te pierzi în valul vieții
Trist la țarm doar eu rămân:
Brațe fără de nădejde,
Navă fără de stăpân.

Cum se turbură izvorul
Când din el drumețul bea,
Astfel mă-nfioară dorul
Când răsari în calea mea.

Tu ești aerul, eu harpa
Care tremură în vânt,
Tu te minți, eu mă cutremur
Cu tot sufletul în cânt.

Eu sunt trubadurul. Lira
Este sufletul din tine,
Am să cânt din al tău suflet
Să fac lumea să suspine.

C A T R E N E

Vara aceasta am primit romanul lui Stephen King, „The Shining”. Știam că a scris și continuarea denumită „Doctor Sleep”, iar când am trecut de jumătatea primului roman l-am și comandat pe al doilea.

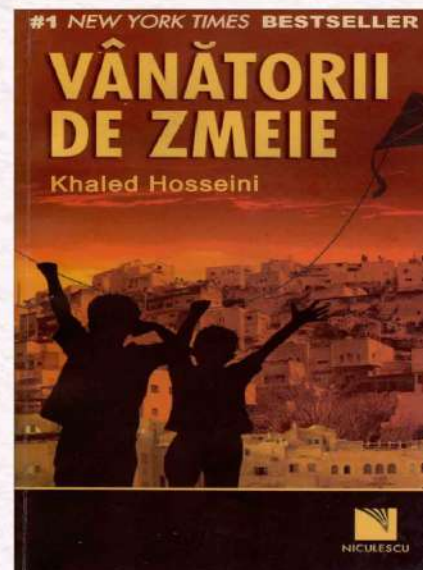
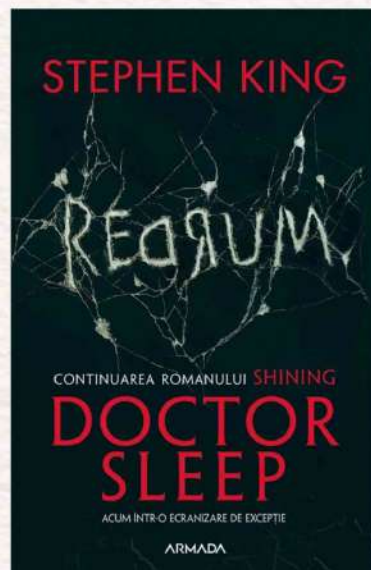
Romanul începe cu revederea celor trei personaje care au reușit să scape cu viață de teroarea hotelului Overlook. Totuși, Danny încă mai este urmărit de fantomele blocate între cele două lumi care i-au traumatizat copilăria.

Călătorește din oraș în oraș în căutarea unui loc de muncă și printr-o întâmplare ajunge să lucreze într-un cămin de bătrâni unde pe lângă îndatoririle sale zilnice, îi ajută pe cei aflați în ultimele clipe ale vieții să treacă împăcați în lumea de dincolo cu ajutorul darului său special. Astfel își câștigă pseudonimul de „Doctorul Somn”.

<<O grămadă de oameni au chestia asta căreia eu îi zic „strălucire”, dar la cei mai mulți e vorba doar de un simplu licăr care-i ajută să știe dinainte ce muzică o să fie la radio sau că o să sune telefonul.>>

Romanul „Doctor Sleep”, la fel ca și „The Shining”, militează împotriva consumului de alcool și a violenței domestice. Ne amintește încă o dată că oamenii plini de ură sunt peste tot în jurul nostru în lumea aceasta flămândă, gata să ia „strălucirea” fiecăruia dintre noi.

MM. IV
Gabriel ZAMAN

„Vânătorii de zmeie” este un roman „fragil”, ce reușește în mod iremediabil să emoționeze cititorul până la lacrimi. Khaled Hosseini creează un roman sfâșietor și profund, o îmbinare armonioasă între lumea tragică a războiului afgan și puritatea unor copii marcați de atmosfera tensionată. „Vânătorii de zmeie” prezintă o poveste despre prietenie și trădare, care își poartă cititorii prin Afganistan de la ultime zile ale monarhiei și până la cele ale atrocităților prezentului. Schimbările de situație uimitoare fac din această carte memorabilă atât o cronică politică cât și o poveste emoționantă despre copilărie și maturizare.

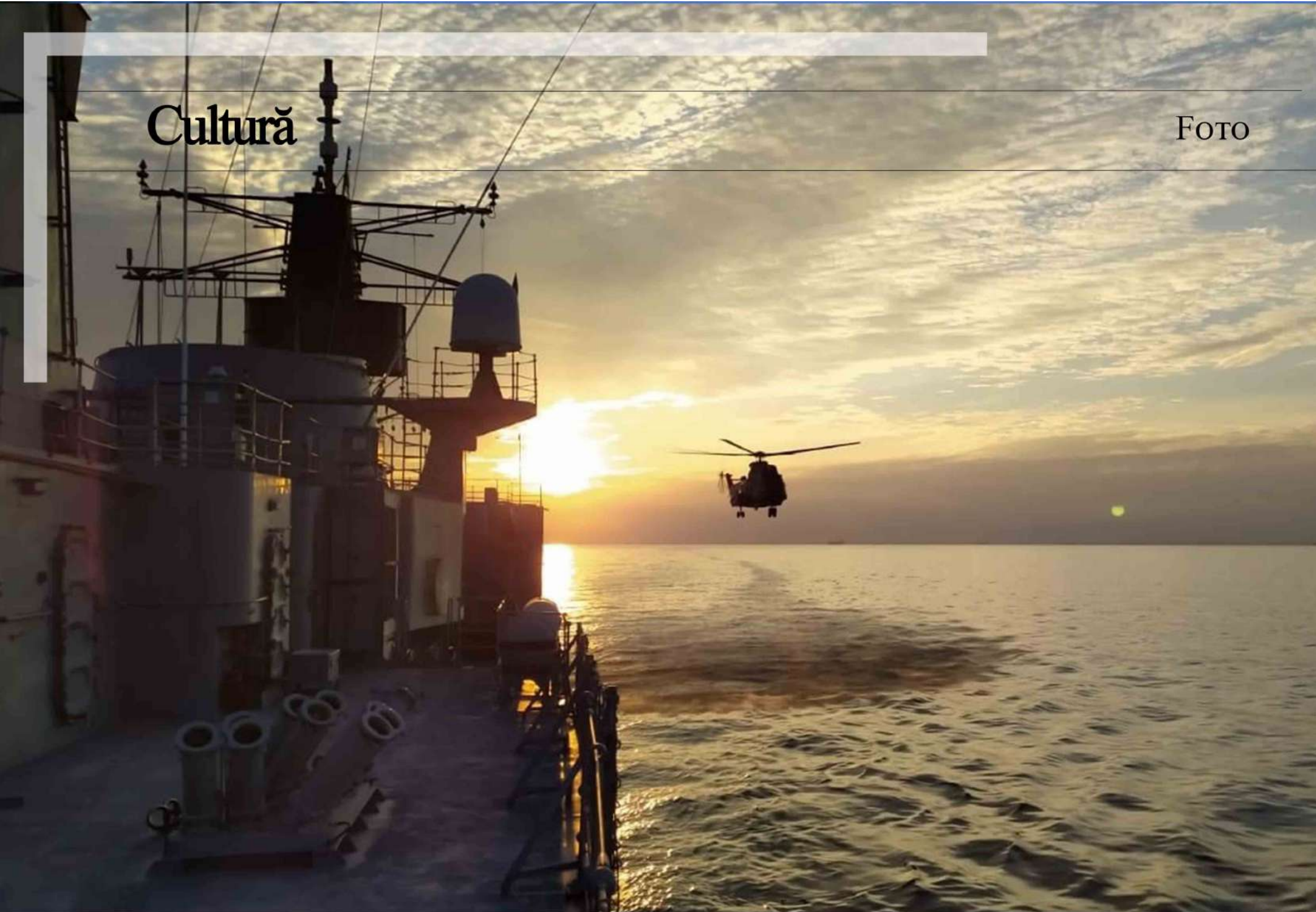
Citind cartea, mereu așteptam ca lucrurile să fie mai bune, să vină acel „final fericit” al situației, în schimb povestea degenera din toate perspectivele. Hassan era priceput la înălțatul zmeilor, joc popular printre copiii afgani. De fiecare dată când câștiga, îi oferea stăpânului său zmeul în semn de mulțumire și profundă credință.

Unul dintre principiile din acest roman constă în ideea că lucrurile nerezolvate din trecut se întorc la un moment dat, mai devreme sau mai târziu, și se cer rezolvate, motiv pentru care, după mulți ani, Amir simte datoria morală de a se întoarce în Afganistan și de a-și răscumpăra greșelile trecutului. („Este greșit ce se spune despre trecut, că poți să-l îngropi. Pentru că trecutul își face drum spre lumină cu ghearele.”)

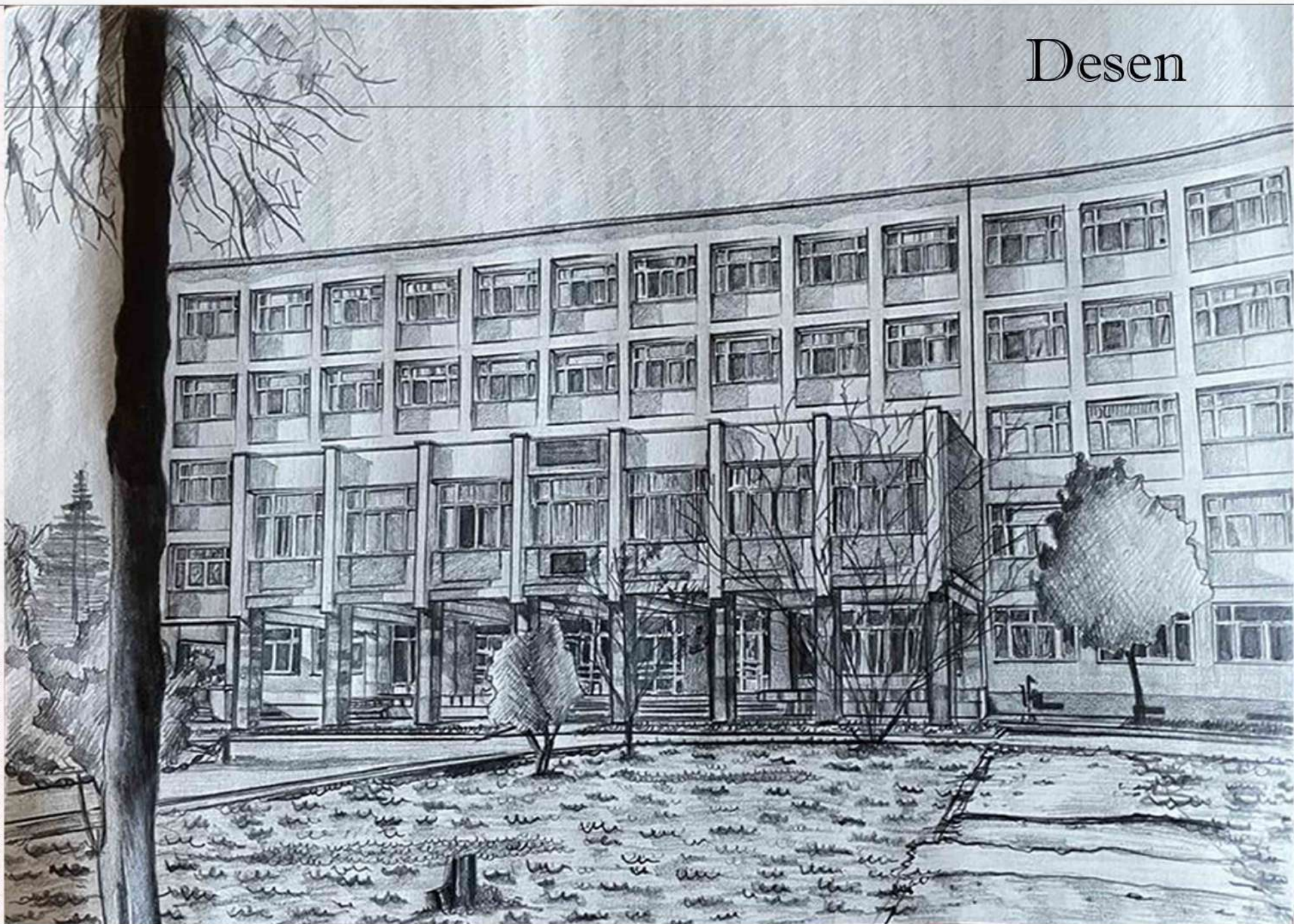
Este un roman al copilăriei pierdute, al nostalgiei, al încercării personajului de a face pace cu sine însuși. Hosseini reliefează un amalgam de sentimente: loialitate, onoare, devotament, curaj, până la frică, incertitudine, și lașitate.

Std. frt.
Florina MUSCĂ

STD. CAP. CĂTĂLIN DAN

Flying away/Aripi

To carve from time to time a star of happiness
Adorning your soul and your face with love
It's like discovering existence itself
Having the courage to express your spirit

And with the freedom and with the power to
Lusting for the infinite, a necessity for dancing
It's like emerging from light
Crafting your way towards a steady life

To grow in glory
While being a flower's
tear

Să-ți cioplești din când în când o stea de fericire,
Împodobindu-ți sufletul și chipul de iubire,
E ca și cum descoperi existența,
Având curajul să-ți exprimi prezența.

Și cu libertatea și forța de-a putea uita,
Dorindu-ți infinitul, izvor pentru-a
dansa,
E ca și cum naști din lumină,
Creându-ți cale spre o viață lină.

Să crești în splendoare
Să fii aripă de floare...

Std. frt. Maria POSTOLACHI

Joc senzual

Firavă-i pielea ta fină atunci când o ating,
Murmur de valuri izbându-se de stâncă,
Stele jăratice în zori de zi se sting
Acompanied de o liniște adâncă.

În jurul taliei tale, brațele-mi așez
Strângând ca o menghină ruginită
Încet, speriat că poate doar visez,
O altă noapte neconținută.

Pe pieptul tău ferm capul mi-l plec
Cu o pasiune năzdrăvană ce mă apasă,
O mână prin părul castaniu o trec,
Cealaltă rămâne tatuată pe a ta coapsă.

Deasupra-mi stai,
Arcuită de la mijloc și un păr curgător.
Ne încearcă o simfonie de respirații îngreunate,
În mreaja parfumului tău otrăvitor,
Rămân ostatic gândurilor mele desfrânate.

Atingeri tandre fac inima să mi se zbată
Ca o frunză purtată în bătaie de vânt,
Buze apetisante cu flori mă saltă
Iar și iar, mă trântesc de pământ.

Te ridici cu o privire șireată
Spunând că a venit vremea să te duci
Rămân,
Ca un nufăr plutind în vag pe baltă.
Trăiesc,
Același joc erotic al durerilor dulci.

Std. sg.
Darius ZAMFIRA

Solul infernului

Galopând ușor în vale
Unde curg ape-nvolburate,
Unde doinele de jale
Răsună îndepărtate.

La castelul de pe dâlme
Armăsarul și-l oprește
Către a zidurilor culme
Străjerilor le vorbește:

-Dă de veste regelui
C-am sosit cu un mesaj
Dinspre zarea estului
Fie-mi cu iertare de deranj.

Se deschid porțile de fier
C-o siluetă de după
Și-n umbră de cavalier
Îl ia de gât și-l pupă.

-Măria Ta, nu-i vreme de zăbovit
Căci ne paște un război
Gloata iadului a sosit
Și s-apropie de noi.

O armată de strigoi
Cu fețele pocite
Născute-n mlaștini și noroi
De inimi spălăcite.

Vin din văile înverzite,
Unde tata era păstor
Au suflete putrezite
Și iubire pentru omor.

Std. sg.
Darius ZAMFIRA

Colectiv redacțional

Redactor-șef:

STD. FRT. MARIA POSTOLACHI

Redactori:

STD. SG. MAJ. CRISTINA COSTEA

STD. SG. DARIUS ZAMFIRA

STD. SG. SORINA ANTOCHE

STD. CAP. CĂTĂLINA SOLTAN

STD. CAP. RADU LEONTE

STD. FRT. LIA PASCARU

STD. FRT. GABRIEL LEIZERIUC

Colaboratori:

ASP. ANDREEA ȚIRLESCU

MM. IV GABRIEL ZAMAN

MM. IV CRISTIAN ZAHARIA

STD. PLT. MAJ. CODRUȚ PETRACHE

STD. SG. MAJ. MARIA DULEA

STD. CAP. ALEXANDRU DAN

STD. CAP. VALENTIN MOISĂ

STD. CAP. IONUȚ URECHE

STD. CAP. ALEXANDRU DAN

STD. FRT. ANDREEA TĂNASE

STD. FRT. FLORINA MUSCĂ

STD. GIULIA TĂMAȘ

STD. ION-CONSTANTIN ȘOLGA

Coordonatori:

LT. ADINA BOCAI

LECT. UNIV. DR. LAURA CIZER

Corectură:

LECT. UNIV. DR. RALUCA APOSTOL MATEȘ

Editare și Tehnoredactare:

STD. FRT. GABRIEL LEIZERIUC

Desen:

STD. CAP. CĂTĂLIN DAN

STD. FRT. ROBERT PĂSĂRICĂ

STD. CAP. DANIELA PETCU

Foto:

STD. FRT. MARIA ENACHE

Tipografie:

TIPOGRAFIA ACADEMIEI NAVALE

„MIRCEA CEL BĂTRÂN”

S
t
d
f
r
t
P
ă
s
ă
r
i
c
ă
R
o
b
e
r
t